

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Bartosz Gajewski

Protokolant Małgorzata Łasecka

w obecności Prokuratora --/--

po rozpoznaniu dnia 27.05.2013 r. sprawy karnej

1) **P. K. (1)**, s. Z. i K. z d. K.,

ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

będąc prezesem spółki z o.o. (...) z siedzibą (...)-(...) S., J. ul. (...) i będąc na podstawie prawa uprawnionym i zobowiązanym do prowadzenia spraw gospodarczych tej spółki, prowadził w okresie od 08.09.2010r. do 16.09.2011r. w lokalu „ (...) .H.U. (...), Punkt Sprzedaży W., nr dz. (...)N.”, gry na automacie o nazwie (...) o nr fabrycznym (...), posiadającym poświadczenie rejestracji GL-7240- (...), wbrew przepisom Ustawy z dn. 19.11.2009r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540),

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks,

2) **D. M.**, c. J. i M. z d. S.,

ur. (...) w Z.,

oskarżonej o to, że:

w okresie od 08.09.2010r. do 16.09.2011r. będąc właścicielką firmy (...)H.U. – D. M.” – (...)-(...) N., nr działki (...), udzielała pomocy P. K. (1), pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu Firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...)-(...) S., J. ul. (...), w popełnieniu przestępstwa polegającego na prowadzeniu wbrew przepisom ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540) gier hazardowych na automacie do gry (...), o nr fabrycznym (...) poprzez udostępnianie części lokal w „ P.H.U. (...) – Punkt Sprzedaży W., nr dz. (...) N.”, w którym w okresie od kwietnia 2011r. do 16.09.2011r. zaprzestano prowadzenia działalności handlowej – usługowej, na wystawienie automatu do gry oraz prowadzenia gry na tym automacie,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 8 § 3 kk w zw. z art. 107 § 1 kks,

I uniewinnia P. K. (2) od popełniania zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 1 w części wstępnej wyroku,

II uznaje oskarżoną D. M. za winną tego, że będąc właścicielką firmy (...)H.U D. M., (...)-(...) N. na podstawie umowy z dnia 28.07.2008 roku odo dnia 08.09.2010 r. udostępniła do urządzenia gry na automacie należącym do firmy (...) sp. z o. o. z siedzibą w S. część lokalu znajdującego się w N. (...)–818 i prowadziła tam, wbrew art. 30 ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych, na automacie (...) o numerze fabrycznym (...) grę, w sytuacji gdy w przedmiotowym lokalu nie prowadzono działalności usługowej, handlowej ani gastronomicznej tj. o przestępstwo

skarbowe z art.107 § 1 kks i za to na podstawie art. 107 § 1 kks wymierza jej karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych,

III na podstawie art. 632 ust. 2 k.p.k. kosztami postępowania w części uniewinniającej P. K. (1) tj. 1/2 kosztów obciąża Skarb Państwa, w pozostałym zaś zakresie, na podstawie art. 627 kpk kosztami postępowania obciąża oskarżoną D. M., lecz na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza jej opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 28.07.2008 r. (...) zawarła z firma (...) sp. z o.o. umowę „najmu i współpracy” lokalu położonego w N. (...) (...), który był przez nią z kolei dzierżawiony od Stacji Paliw (...). Jednym z obowiązków wynajmującej D. M. było współdziałanie w instalowaniu automatów, a nadto posiadanie w miejscu urzędzenia gry wszelkich dokumentów, przekazanych przez najemcę, a wymaganych stosownymi przepisami prawa. Nadto zobowiązała się do swobodnego udostępnienia gry na automacie w godzinach otwarcia lokalu, chronienia automatów przed zniszczeniem oraz nie eksploataowania w przedmiotowym lokalu w okresie obowiązywania umowy innych automatów o niskich wygranych należących do niej lub osób trzecich. Wynagrodzenie D. M. stanowiło procentowy udział w kwocie miesięcznego dochodu wynikającego z eksploatacji automatu.

(dowód: umowa najmu – k. 291, k. 295)

W dniu 31.10.2008 r. Dyrektor Izby Skarbowej w. W. wydał decyzję zmieniającą decyzję z dnia 29.05.2008 r. i udzielił zezwolenia spółce (...) na prowadzenie w punktach gier działalności na automatach o niskich wygranych między innymi w firmie (...) H.U D. M. w N. (...)(...). Następnie postanowieniem z dnia 08.09.2010 r. wydanym przez Naczelnika Urzędu Celnego w L. zatwierdzono zmianę akt weryfikacyjnych zatwierdzając eksploatację z dniem 09.08.2010r. w lokalu D. M. automatu do gier (...) nr (...). W dniu 08.09.2010 r. firma (...) dostarczyła do w/w lokalu automat do gier o niskich wygranych (...) nr fabr. (...), które to urządzenie w dniu 01.12.2008 r. uzyskało pozytywną opinię techniczną, wydaną przez upoważnioną przez Ministra Finansów Politechnikę (...) i stwierdzającą, iż tenże automat spełnia warunki stawiane przepisami automatom do gier o niskich wygranych. Termin ważności opinii ustalono do dnia 31.12.2014 r. W dniu wstawienia automatu został protokolarnie przez służby celne sprawdzony, między innymi pod kątem prawidłowości założonych plomb, oznakowania i wymaganej przepisami dokumentacji. Z tym też dniem został formalnie dopuszczony do eksploatacji.

(dowód: decyzja – k. 207, postanowienie – k. 225, opinia – k. 241, protokół k. 226)

W dniu 28.04.2011 r., w związku z informacją o włamaniu do automatu, funkcjonariusze Urzędu Celnego w L. przeprowadzili kontrole w lokalu D. M., który był wówczas zamknięty. Stwierdzono, że w miejscu tym nie jest prowadzona działalność gospodarcza. D. M. przyjeżdżała do lokalu raz w miesiącu celem rozliczenia czynszu dzierżawnego. Klucze były w posiadaniu pracowników stacji benzynowej, którzy otwierali i zamykali pomieszczenie, gdzie znajdował się automat. Ustalono nadto, że urządzenie nie posiadało – poza uszkodzony klawiszem - żadnych śladów włamania.

Następnie w dniu 16.09.2011 r. przeprowadzono kolejną kontrolę w tym lokalu. Wtedy też ustalono, że urządzenie do gier znajdowało się w zaniedbanym pomieszczeniu, gdzie nie było oznak mającej być w tym miejscu prowadzonej działalności gospodarczej w postaci sprzedaży winiet. Znajdowało się tam jedno krzesło i lada. Lokal był zniszczony i zabrudzony. D. M. nie było na miejscu.

Poddany eksperymentowi automat (...) nr (...) posiadał gry o charakterze losowy, a ich wynik był niezależny od gracza. Nadto urządzenie umożliwiało prowadzenie gier za maksymalną stawkę w jednej grze 2,50 złotego, do wartości wygranej przewyższającej kwotę 60 złotych. Wygrane punktowe pozwalały na kontynuację i rozgrywanie kolejnych gier przedłużając w ten sposób jej czas.

Automat posiadał liczne oznaki użytkowania, bez śladu naruszenia plomb celnych.

(dowód: zeznania K. A. – k. 261, k. 392, E. R. – k. 64, 145, k. 391, R. C. – k. 391, A. C. – k. 392, P. K. – k. 25, k. 392, k. 71, M. S. – k. 392v, A. B. – k. 276, protokół kontroli – k. 3, k. 27, protokół oględzin – k. 144, opinia k. 170)

P. K. (1) jest jedynym właścicielem spółki (...) sp. z o.o. i jednocześnie pełni w niej funkcję członka zarządu, który posiada samodzielne uprawnienia do reprezentowania spółki na zewnątrz, składania oświadczeń woli i podpisywania oświadczeń w imieniu tego podmiotu.

(dowód: wyciąg krs – k. 212).

W swoich wyjaśnieniach oskarżeni nie przyznali się do zarzucanego im czynu.

P. K. (1) odmówił składania wyjaśnień, a D. M. utrzymywała, że w lokalu prowadziła działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży winiet. Twierdziła, że gdy zachodziła potrzeba, to ona była pod telefonem i przyjeżdżała na miejsce do klienta.

P. K. (1) ma 42 lat. Ma na utrzymaniu 3 dzieci. Prowadzi działalność, z której według oświadczenia uzyskuje dochód 10000 złotych miesięcznie. W przeszłości nie był karany.

D. M. ma 53 lata. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Prowadzi działalność gospodarczą i uzyskuje dochód w wysokości 4000 złotych. W przeszłości nie była karana.

Oskarżeni nie cierpią na schorzenia natury psychologicznej psychiatrycznej lub neurologicznej.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonych – 289, 390, k. 252, informacja z K. – k. 266, k. 267)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do twierdzeń oskarżonej D. M. to zważyć należy, że w kwestiach istotnych dla inkryminowanego jej zarzutu Sąd uznał je za niewiarygodne. W szczególności nie sposób podzielić tych jej wyjaśnień gdy konsekwentnie utrzymywała, że prowadziła działalność gospodarczą w lokalu w N. (...) (...) Ta okoliczność bowiem nie znajduje potwierdzenia nie tylko w ustaleniach poczynionych przez funkcjonariuszy służby celnej, którzy zbieżnie zrelacjonowali, iż w pomieszczeniach gdzie znajdował się automat panował bałagani oraz brud i nie było oznak prowadzenia jakiegokolwiek sprzedaży winiet, lecz również w tym fragmencie wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności z twierdzeniami pracowników stacji benzynowej, którzy także wspólni przyznali, iż D. M. przyjeżdżał do N. raz, dwa razy w miesiącu, celem rozliczenia czynszu za dzierżawione pomieszczenie.

W tym stanie rzeczy nie może być wątpliwości, że zapewnienia oskarżonej o wykonywaniu czynności handlowej w przedmiotowym lokalu są nieprawdziwe.

P. K. (1), nie przyznając się do zarzucanego czynu, skorzystał ze swojego prawa i odmówił składania wyjaśnień.

Przechodząc do oceny zeznań świadków to podkreślić należy, że Sąd nie znalazł żadnego racjonalnego argumenty, by ich relacje pozbawić waloru wiary.

Przede wszystkim jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania funkcjonariuszy służby celnej, którzy przeprowadzali kontrolę przedmiotowego automatu. R. C., A. C. (2) i E. R. (2) to osoby postronne, nie zainteresowane konkretnym rozstrzygnięciem, a jednocześnie zeznające spontanicznie, bezrefleksyjnie i w sposób w jaki zapamiętali opisywane zdarzenia. Nadto wymienieni świadkowie pozostawali w swych twierdzenia stali i konsekwentni, a zatem nie było powodów by im nie zawierzyć. Podobnie i z tych samych przyczyn ocenić należy relację K. A. (2), M. S. (2), A. B. (2) oraz P. K. (4). W ocenie Sądu również ci świadkowie w sposób prawdziwy i rzetelny opisali zasady panujące w lokalu, w tym reguły jego udostępniania osobom grającym i częstotliwość wizyt D. M..

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują również dokumenty załączone do akt sprawy. W związku z faktem, iż zostały one sporządzone bądź to przez właściwe organy, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy, bądź też ich treść nie była podważana, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich autentyczności, czy też prawdziwości zawartych w nich twierdzeń.

Poddając natomiast merytorycznej analizie zasadność postawionego zarzutu i odnosząc się w pierwszym rzędzie do czynu inkryminowanego P. K. (1) zważyć trzeba, że zarzut popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. okazał się bezzasadny i to co najmniej z dwóch powodów.

Analizując okoliczności zdarzenia na płaszczyźnie znamion podmiotowych tego czynu zauważyć trzeba, że ustawodawca założył karalność tego przestępstwa gdy sprawca działa umyślnie w sposób bezpośredni – chcąc popełnić ten występki – oraz ewentualny – przewidując, że go popełnia i godząc się z tym. Zdaniem Sądu rozpoznającego sprawę niniejsza, w jej realiach nie sposób P. K. (1) przypisać zamiaru popełnienia przestępstwa w którejkolwiek z wymienionych form winy. Godzi się bowiem zauważyć, że żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów, chociażby w sposób pośredni, nie wskazywał na fakt, iż oskarżony wiedział lub przewidywał, iż automat B. H. należący do jego firmy, a wstawiony w lokalu najmowanym od D. M. może nie spełniać wymogów określonych przepisami ustawy, a konkretnie art. 129 ust. 3 ustawy z 19.11.2009 o grach hazardowych. Po pierwsze podkreślić należy, co niewątpliwie zostało ustalone w sprawie, że automat przed dopuszczeniem do użytkowania uzyskał pozytywną, ważną i niezakwestionowaną opinię techniczną Jednostki Badającej Politechniki (...), która badała urządzenie pod kątem ustalenia, czy spełnia wymogi automatu o niskich wygranych określone przepisami w/w ustawy. Po drugie, przed faktycznym rozpoczęciem eksploatacji automatu, został on, w lokalu w N., dodatkowo sprawdzony przez właściwe służby celne i wówczas to, wobec braku jakiegokolwiek zastrzeżeń, dopuszczono go do użytkowania (vide: k. 226). To kończyło pozytywnie wielostopniowy proces jego rejestracji. Po trzecie wreszcie w toku postępowania oskarżyciel nie tylko nie wykazał, aby od czasu wstawienia automatu do lokalu, do czasu jego zabezpieczenia na skutek przeprowadzonej kontroli, doszło do ingerencji w jego oprogramowanie w taki sposób, że powstała możliwość gry za zwielokrotnioną stawkę wyższą niż przewiduje to ustawa dla automatów o niskich wygranych, lecz także nie udowodnił, iż ingerencja ta była za wiedzą i zgodą oskarżonego.

Konkludując tę część rozważań zgodzić się należy z poglądem wyrażony w postanowieniu SN z 03.12.2010 r. (V KK 190/10), że skoro kwestia możliwości gry na przedmiotowym automacie za zwielokrotnioną stawkę w wyniku kontynuacji gry była w polu widzenia osób urzędowo powołanych do określenia jego właściwości, a w opinii technicznej uznano, że właściwości automatu nie dyskwalifikują urządzenia jako automatu o niskich wygranych, to imputowanie oskarżonemu świadomości jego użytkowania jako niezgodnego z ustawą oznaczałoby nałożenie na niego obowiązku i odpowiedzialności ponad wymóg ustawy.

Inną kwestią zaś jest, że w ocenie Sądu uznać należy, iż art. 129 ustawy posiada cechy przepisu technicznego, a to w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 19.07.2012 r. w sprawach C 213/11, C 214/11 i C 217/11 oznacza, iż aby mógł on obowiązywać w krajowym systemie prawnym, konieczna jest jego notyfikacja, która do dnia wyrokowania w sprawie nie nastąpiła. W wymienionym orzeczeniu TS stwierdził, iż przepis art. 129 ustawy jest potencjalnym przepisem technicznym. Rolą Sądu orzekającego *in concreto* jest zatem ustalenie, czy przepis ten wprowadza warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów. Oczywiście, nawet bez głębszej analizy jak uczynił do Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z 20.11.2012 r. (III SA/Gd 513/12), że stopniowe wygaszanie zezwoleń na urządzenie gier na automatach o niskich wygranych spowoduje zasadnicze zmiany w rynku sprzedaży tych urządzeń. Założenie takie wynika z faktu, że ilość kasyn, do których automaty o niskich wygranych – po ich przeprogramowaniu – będą mogły trafić jest ograniczona i wynosi w skali kraju w stosunku do liczby mieszkańców poszczególnych województw 52. Zważywszy zaś, że w każdy kasynie może być maksymalnie 70 takich automatów, to przy założeniu, że ilość urządzeń tego typu w kasynach będzie maksymalna, na rynku pozostanie prawnie zarejestrowanych 3640 sztuk automatów, wobec obecnie funkcjonujących 53 156 sztuk (dane – wyrok WSA w Gdańsku - III SA/Gd 513/12). Stąd też za słuszną uznać należy konstatację, że przepis art. 129 ustawy w zakresie w jakim reguluje kwestię zezwoleń na prowadzenie gier na automatach o niskich wygranych ma charakter techniczny,

bowiem wywiera istotny wpływ na ich sprzedaż, co rodzi konsekwencje jego notyfikacji. Skoro zaś procedury powyższej dotychczas nie przeprowadzono, to przepis ten nie może być stosowany w stosunku do podmiotów gospodarczych, takich jak (...) sp. z o.o.

Jakkolwiek Sąd zauważa, że kwestia wyżej omówiona przy rozpoznaniu niniejszej sprawy wartość drugorzędna, tym niemniej jest o tyle istotna, o ile treść art. 129 ust. 1 i ust. 2 nie sposób oddzielić od art. 129 ust. 3. Innymi słowy zakwestionowanie jako obowiązującego art. 129 ust. 1 i 2 w konsekwencji rodzi konieczność kontestacji także ust. 3 tego przepisu, który to opisuje cechy automatu o niskich wygranych.

W wszystkie te naprowadzone argumenty spowodowały, że Sąd rozpoznając niniejszą sprawę uniewinnił oskarżonego od stawianego mu zarzutu.

Odmienne stanowisko Sąd zajął jednak oceniając postępowanie D. M.. Przepis art. 30 ustawy z 29.07.1992 r. o grach i zakładach wzajemnych, który z mocy art. 129 ust. 1 ustawy z 19.11.2009 r. o grach hazardowych obowiązuje stanowi, iż punkt gry na automatach o niskich wygranych mogą być usytuowane w lokalach gastronomicznych, handlowych lub usługowych oddalonych co najmniej 100 metrów od szkół placówek oświato- wychowawczych opiekuńczych oraz ośrodków kultu religijnego. Zatem warunkiem prawnym określonym w/w przepisem eksploatacji automatu w lokalu dzierżawionym przez D. M. było, aby oskarżona prowadziła tam działalność gospodarczą – handlową, gastronomiczną, usługową. Przy czym założyć należy, że nie chodzi o to, by taka forma aktywności przedsiębiorcy znajdowała odzwierciedlenie jedynie w dokumentach rejestracyjnych, lecz o to, by działalności ta rzeczywiście istniała. Tymczasem z postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie niezbiecie wynika, iż w pomieszczeniu gdzie znajdował się automat oznak takiej działalności nie było. Przypomnieć wypada, że nie tylko zeznania funkcjonariuszy celnych, ale i pracowników stacji benzynowej dowodzą, że lokal był zapuszczony, zniszczony, panował w nim bałagan, a sama oskarżona przyjeżdżała do miejsca rzekomej działalności raz, dwa razy w miesiącu. Nadto w lokalu tym oprócz krzesła i lady po starym barze, żadnych urządzeń biurowych nie było. Tym samym nie sposób uznać, że pomieszczenie znajdujące się w N. (...)(...) było lokalem o jakich mowa w art. 30 ustawy.

W tym stanie rzeczy nie może być wątpliwości, że oskarżona nie spełniła wymienionego wymogu ustawowego, co w konsekwencji doprowadziło do wypełnienia znamion czynu z art. 107 § 1 k.k.s.

W tym miejscu nadmienić także trzeba, że zdaniem Sądu D. M. prowadziła w przedmiotowym lokalu grę na automacie w rozumieniu inkryminowanego jej przestępstwa. Słusznie bowiem w literaturze podnosi się czym innym jest tu urządzenie gry i zakładu wzajemnego lub prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów, a czym innym prowadzenie gry lub zakładu. To pierwsze wymaga bycia określonym podmiotem uprawnionym do uzyskania zezwolenia na urządzenie gry lub zakładu lub na prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów, a wcześniej ustalenia ich regulaminu, z określeniem w nim także wygranych, terminu i miejsca gry lub zakładu oraz praw i obowiązków ich uczestników, zapewnienia stosownych zabezpieczeń i spełnienia określonych warunków, od jakich ustawa uzależnia zorganizowanie (urządzenie) danej gry lub zakładu lub działalności w tym zakresie (zob. np. art. 3, 4 ust. 1, art. 5-7, 11 ust. 2, 5 i 5a, art. 13-15b, art. 22, 24, 32-36 czy 39 u.g.z.w.). To drugie, czyli prowadzenie gry bądź zakładu wzajemnego, a nie działalności w tym zakresie, wiąże się z samym ich realizowaniem, co wymaga też uwzględnia przez prowadzącego konieczności przestrzegania wymogów prawidłowego organizowania gry lub zakładu zarówno od strony technicznej, organizacyjnej, realizacji wygranych itd. (np. art. 11 ust. 1, 3 i 4, art. 17-19 czy 23 u.g.z.w.). W konsekwencji uznać należy, że urządzenie gier lub zakładów zdaje się jednak pojęciem szerszym niż samo ich prowadzenie (tak też Komentarz do art. 107 kodeksu karnego skarbowego (Dz.U.07.111.765), [w:] T. Grzegorzcyk, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, LEX, 2009, wyd. IV.).

Jest niewątpliwym w świetle zgromadzonych dowodów, że o ile w przypadku firmy (...) sp. z o.o. można mówić o urządzeniu gry, o tyle w przypadku D. M. mamy do czynienia z prowadzeniem gry na automacie o niskich wygranych. Wskazuje na to, co godzi się zaakcentować, uważna lektura postanowień umowy (§ 2 i § 3) o znamienne brzmiącym tytule – „umowa najmu i współpracy”. Z jej treści wynika, iż to na oskarżonej ciążył obowiązek spełnienia wymogów natury technicznej i organizacyjnej w zakresie urządzonej przez spółkę (...) gry na przedmiotowym automacie B. H.

co przekonuje do stanowiska, iż w istocie prowadziła ona grę na automacie w lokalu położonym w N. (...) (...). Pogląd ten jest tym bardziej uzasadniony, że czynsz najmu został określony jako procentowy udział w zyskach jakie przynosił automat.

Mając to na względzie i stwierdzając, że wobec braku spełnienia warunku ustawowego w zakresie wykonywania w lokalu działalności w zakresie gastronomicznym, handlowym lub usługowym, zdaniem Sądu D. M. wypełniła znamiona czynu z art. 107 § 1 k.k.s.

W ocenie Sądu oskarżona popełniła przestępstwo w zamiarze bezpośrednim, wiedząc, że je popełnia i chcąc tego. Ocena tak wynika z faktu, iż została przez spółkę (...) pouczona o konieczność zapewnienia warunków ustawowych do eksploatacji automatu do gier o niskich wygranych (vide: pismo – k. 33), i mimo tego, warunków tych nie spełniła. Tym samym miała świadomość, iż jej działanie jest sprzeczne z ustawą, a konkretnie z art. 30 ustawy o grach i zakładach wzajemnych.

W tej sytuacji Sąd uznał winę i sprawstwo D. M. za udowodnioną.

Jako osoba zdrowa, oskarżona była zdolna do ponoszenia winy w sprawie.

Wymierzając jej karę grzywny, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności o jakich mowa w art. 53 i n. k.k. a także przedstawione poniżej okoliczności obciążające i łagodzące, a w szczególności baczyl by orzeczona kara była adekwatna do stopnia winy oskarżonego.

Jako okoliczność obciążająca Sąd potraktował działanie oskarżonej umyślnie w zamiarze bezpośrednim, przez znaczny okres czasu.

Sąd nie dopatrywał się okoliczności łagodzących.

Sąd uwzględnił także przy wymiarze kary stopień społecznej szkodliwości tego czynu, który określił jako średni (zamiar bezpośredni oraz naruszenie istotnego warunku przy eksploatacji automatu o niskich wygranych) oraz potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że właściwym będzie wymierzenie kary oskarżonej grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka równoważna jest kwocie 60 złotych. Ustalając wysokości stawki dziennej Sąd uwzględnił miesięczny dochód oskarżonej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie przepisów powołanych w pkt III części dyspozytywnej wyroku